

בדש במעצר
האזטרם ברשת כונו. נקניקיות

בתיק. כהן לא הגיע. עורכת־הדין של בדש הסכימה לשלם לשינער 500 דולר — הצעה שנדרחה מיד. היא הכתיחה לבר מה דעתו של בדש בעניין, אך תשובה לא קיבלה. הלכות שלה נעצר למחרת.

מערכת היחסים בין קופמן וברש העמיקה. יוסי קרני, הנהגלשעבר של סגן־השר לשעבר, הוא היום מנהל המחסנים של פיקנטי. השפעה מיסותרית סייעה לאשתו של קרני להתקבל לעבודה במישרד פקיד־שומה גושדן — האיזור שאליו משתייד ברש.

כמשך שנים היו יחסי של בדש עם אנשי מס־ההכנסה כרמתיגן תקינים. הולכי־רכיב הסבירו זאת בתנאים המפליגים שהעניק הנקניק לעובדי מס־ההכנסה שרכשו אצלו מוצרי מזון. אחרי שעבר חתול שחור בין בדש ובין דעואל כרייזס, פקיד־השומה של גושדן, טען בדש כי הסיכסוך, מקורו ברדיפת־הבצע של פקיד מס־ההכנסה: בעבר נהג לתת להם הנחות כערך של 20 אחוז, וכעת הם אינם מסתפקים בהנחה הצנועה של חמישה אחוז.

על פי החשד, בדש ניסה לשחד את כולם. פקידים בכירים במס־ההכנסה מופיעים ברשימות שלו כמי שזכו בהנחות גדולות. הוא דאג לאסוף את החשבוניות ולשמור אותן, כדי שיוכל לסחוט מהקונים התמימים.

בעבר הוא הפיק סיפור שאחיו של רב נייגר, הנציב הפורש, שהוא בעל מופעל קטן לבשר בכפר־סבא. בא אליו ודרש להיות שותף שלו. בלא להשקיע אגורה. בדש לא הסכים, ואו, לדבריו, החל נייגר מתנכל לו, רב שאילץ אותו לפעול נגד נציב מס־ההכנסה. אבל התמונה היא שונה לגמרי

וקשורה במאבקי חרות בתוך מס־הכ"נסה.

ידיד בעל פה גדול

בדש, כך אמרים במסדרונות ה"אוצר, יחסים הדוקים עם "הקשר התימני" במס־ההכנסה. למרות שהוא עצמו בן ליוצאי לוב. בצד האחר של אותו "קשר" עומד אברהם נתן, נציב שירות המדינה, וכצד השני צדוק ארי־בל, המבקר הפנימי של מס־ההכנסה. נתן הוא כנראה האיש שהביא לראי שונה את בדש לחרות.

נתן, לשעבר מוכר עיריית לוד, מונה לתפקידו על־ידי שר־האוצר לשעבר יורם ארידור, בתמיכתו של קופמן. הוא קיווה לסלק את שרידי מפא"י ממס־ההכנסה, כעזרתו של ארכל. סביר להניח כי מאחורי יוזמה זו עמדה ההנחה, כי חשוב שצמרת מס־ הכנסה תהיה מורכבת כולה מאנשי חרות נאמנים. כדי שלא תפגע כבעלי־העסקים המפיקים התומכים בחרות. מס־ההכנסה הוא, כידוע, עמדת־כוח ארי־רה במדינה.

ברכס של נתן, ארכל ואיל־הנקניק בדש, עמדו כמה מפאיניקים מוצהרים. הראשון בהם היה נייגר בכבודו ובי עצמו. אחר היה יוסף שמש, ראש היחיד עמו להם למיכשול ברייזס. שמש אף היה מועמד לכנסת ברישמת־המערך, במקום בלתי־ריאלי.

בעידוד הדרג הפוליטי, בחשו אנשי חרות, עובדי־המדינה, בנעשה בצמרת הנציבות, והיה זה רק עניין של זמן עד שתקים מוכנים ומסודרים ידלפו החוצה, אל העיתונות.

(המשך בעמוד 15)

לרכוש בהם סמים — היתה החשיפה בלתי־נמנעת.

לשחד את כולם

רשת הפיצה בארץ שטרות בכמויות אדירות. במישרה מע" ריכים כי חלק ניכר מהשטרות המ" צויים כיום בשוק השחור בלילינבלום ובמקומות אחרים בארץ, באו מאותו מקור.

השטרות התחילו להתגלגל בשוק כבר לפני שנה. הרשת לא הסתפקה בכך, אלא עסקה גם בהפצה של המחאות־נוסעים (טראוול־צ'קס) שנגנבו מתיירים תמי" מים, בעיקר על־ידי יצאניות נרחוב הירקון.

המישרה חוקרת עתה אם לרשת זייפני הדולארים של בדש היה קשר עם אורי פו, הישראלי שנעצר בלוס־אנג'לס. הוא חשוד שם בהברחת שטרות מזוייפים לתוך ארצות־הברית בערך נקוב עצום — שמונה מיליון דולר.

כרש הכיר את פו. הוא אף ביקש להפוך אותו לעורך השבועון עיקר החדשות, שהופיע רק פעם אחת (העולם הזה 5.6.85). הם נפגשו ואחרי־כך יצא פו ללונדון, ומשם לא שב.

המישרה חושרת שאין כאן צירוף מיקרים בלבד. ברובן שהמישרה חקרה אודות בדש, נוהלה סביבו גם חקירה מקיפה על־ידי שני גופים ממלכתיים אחרים. התנהגותו ומעורבותו בכמה עניינים הדליקו אור אדום במישרדים ממלכתיים אחרים.

גם מחלקת־החקירות של מס־ההכנסה וגם מחלקת החקירות של המכס מנהלות מזה כמה שבועות חקירה סמויה סביב בדש, אנשי ועסקיו. עתה, עם מעצרו, צפוי שיתוף־פעולה בין שלושת המוסדות העשוי להגיב עוד כמה כיתבי־אישום נגד מלך־הנקניקים.

כמה דברים אמורים? בדש לא הסתפק בעיסוקי־נקניק, גם לא בענייני הדולארים, שבהם נחשד. הוא הבין, שכדי להצליח בחיים הוא זקוק גם למישענת פוליטית ולקשרים טובים ברשויות השונות. הוא התחיל להתחכך בצמרת בכל כוחו.

כעזרת חברו הטוב חזי כהן הוא הגיע לחיים קופמן, סגן־שר האוצר בממשלה הקודמת. כהן, שעלילותיו כבר פורסמו בהרחבה (העולם הזה 5.6.85), מבוקש עתה על־ידי המישרה, מסיבות שונות. אבל הוא נעלם ואי־אפשר לאתר אותו (ראה מיסגרת).

לא במיקרה חבר בדש לקופמן, הוא קיווה כי בעזרתו יוכל להגיע לאיש החזק במס־ההכנסה. הוא ידע כי אם ינטרל את אנשי המס, יוכל לפעול באי־מפריע מהמפעל שלו, שהכניס הרבה מזומנים יוסיים.

לפני יותר משנה, כאשר נערכו הבחירות הפנימיות בתנועת החרות, לקראת הבחירות לכנסת ה"11, מימנו בדש וכהן את הדפסת חומר־התעמולה הפנימי של קופמן, שחולק לחברי מרכז חרות.

כהן פנה או לשמואל שינער, בעל בית־הדפוס רויאל וביקש ממנו שיב" צע עבודות דפוס שונות. בימים אלה מתבררת בכית־מישפט השלום בתל־אביב תביעה שהגיש שינער נגד בדש וכהן. הם לא שילמו לו עד היום סכום של 2500 דולר עבור עבודות־הדפוס שביצע או.

שינער נדהה בלך ושוב ולא קיבל את כספו. יום אחד הוא שלח מיכתב לקופמן וסיפר על הפרשה. בדש מיהר לטלפן לשינער ואיים שלא יעז לערב בעניין את תל"ח מפתח־תיקווה.

בשלב מסוים אמרו השניים לשינער כי הם לא שילמו לו, משום שהיו בטוחים שבכוונתו להדפיס את כל הכרוזים, העלונים והחברות המהודרות למען קופמן בחינם ובהתנדבות. כיום הראשון שעבר נערך ריון גוסף

למכירה לדמות־מפתח בפרשה — אר" תן שמירט. נקניקיה, בלשון הכנופיה, היה בעבר יועץ מוכשר לניירות־ערך כסניף בנק איגוד שבקרן הרהובות דינונג'יגורדון בתל־אביב.

מחלקת ניירות־הערך כסניף זה היתה לשם דבר כימי הזוהר של הבורסה התל־אביבית. רבים ניהלו מסניף זה את עיסקות־הבורסה שלהם, ביניהם רמיות ידועות, ששמש נקשר עם צמרת הפשע המאורגן בארץ. לפני זמנָמה הפסיק שמירט, גכה" הקומה, נעים ההליכות והנאה, לעבוד כבנק. הוא המשיך לנהל באופן פרטי תיקים של לקוחות שפנו אליו.

שמירט מתגורר בתל־אביב באותו הבניין שבו גר מפקד בית־הספר לשוטרים, שלמה חרון. על־פי חשדות המישרה, מכר שמירט שטרות בכ" מיות גדולות, בעיקר ללקוחות הגרד" לים שבהם טיפל בעבר בבנק איגוד. אילו פעלה כנופיית בדש רק כקבוצה זו, ייתכן שלא היתה נחשפת לעולם. אך ברגע שגם רגי־הרקק כרבי־הארץ החלו מפיצים את הרדי" לארים המזוייפים — וזקע אף מיהר

על־פי חשדות המישרה, מימן בדש לבורוכוב את רכישת הנייר המ" יחד, שאיפשר עבודת זיוף נקיה. דאג להפיץ את הדולארים המזוייפים באמי צעות סוכנים, ואף לקח נתח נכבד לעצמו.

בורוכוב עצמו הודה בעבירות המיוחסות לו וכבר הוגש נגדו כתבי אישום. ייתכן שהוא היה ער־מדינה בתיק של בדש. הפרקליטות משלימה עתה הכנת כיתבי־אישום גם נגד כל שאר הנקניקים והנקניקיות של הרשת.

על־פי הוראת בדש, בורוכוב היה מוכר את הדולארים המזוייפים לאחד יצחק זוקע, בעשרה אחוז מערכם הנקוב. זוקע, עבריי מוכר למישרה, הוא אחיו של דויד זוקע, מיסערן מרמת־ישראל. המיסערן היה בעבר שותף סמו באוניית השידורים הפיר" טית אודלחה, שאותה הפעיל פול גרינוואלד.

זוקע העביר את השטרות המזויי פים לאריה דרשוב, שעיסוקו העיקרי הוא ספסרות בכרטיסי קולנוע וכדור רגל. דרשוב, שבעבר הסתבך עם החוק ואף ישב בכלא, העביר את השטרות

בגפה. לטענתה, היא נמצאת בש" לבני גירושין מבעלה. הדירה, אגב, היתה שייכת בעבר למפכ"ל המישרה הקודם, אריה איבצן. כמה ספקים מרומים פנו למישרת תל־אביב ומסרו עדות מפורטת על הונאותיו של כהן. החומר שנאסף על כהן במח" לקת חקירות מרחבי־הירקון היה מספיק כדי לעצור אותו, לכשימצא.

עשרות קורבנות

א חרי הפירסום בהעולם הזה על מעלליו של כהן ועל עיקר החדשות, בתחילת חודש יוני, הוא מיהר להגיש תלונות מאוחרות נגד עורך עיתונו, אבי לן, ונגד הצלם ואדים בקר. חוקרי מרחב הירקון מיהרו לזמן את שני הצעירים לחקירה. תחת לעצור את כהן עצמו לחקירה.

בינתיים לא הופיע גיליון נוסף של עיקר החדשות, והוא גם לא יופיע לעולם. המישרה, שברחוב מונטיפיורי 3, נסגר, וכהן נעלם. תוך שהוא משאיר עשרות עובדים מרומים: חלקם לא קיבלו כסף כלל, חלקם קיבלו צ'קים שחזרו.

הגרמיקאית של העיתון, אודית אבישר, פנתה למשה בדש ודרשה את כספה. יום לפני מעצרו הבטיח לה בדש, שלמרות העובדה כי אינו קשור בעיתון, הוא ידאג, חבר של כהן, להסדיר את השבת החוב. מתברר גם שכנה לא שילם עבור עובדיו מס־ההכנסה ודמי ביטוח לאומי, ארבעה מהם כבר פנו לבית־הדין לעבודה, בתביעה על הלנת־שכר.

חלק מהכתבים, כמו גילעד הורביץ וחו ארצי, קיבלו כסף מזומן תחת הצ'קים. שחזרו מחשבונו הפרטי של אילן צוורן — איש־הביטוח לשעבר, שעבד ביחד עם כהן.

חי כהן: עוד תעלול

פ עם רמאי — תמיד רמאי. ערב תעלול־הנפל של עיקר־החד" שות היה המ"ל, חזי כהן, האיש בעל אלף הפרצופים והעיסוקים, גם בעליו של מיני־מרקט. בחודש ספטמבר 1984 פתח כהן, ביחד עם שותף בשם וטורי, חנות לצורכי מכולת ברחוב הרצל 4 בראשון־לציון. למיני־מרקט קרא כהן בשם כדאי. עוד בטרם נפתחה החנות הוא הסתכסך עם שותפו ועבר לנהל מיני־מרקט בשם דומה — כדאי־בו — ברחוב בלמור 15 בבת־ים.

כהן קנה שחורה מספקים בשווי כולל של יותר מעשרה מיליון שקל. מערכת־החשבונות של ה"עסק נוהלה בשמה של החברה עורניות בע"מ. כאשר באו הספקים לגבות את חובם, התברר להם שהצ'קים שקיבלו לא כובדו על־ידי הבנק. חלק מהצ'קים חזרו משום שהיה להם פיסוי. אחרים חזרו משום שנמשכו מחשבונה של גיסתו של כהן. הוא חתם עליהם בשמו — מעשה שהוא בגדר עבירה פלילית.

כהן לא שילם עד היום אפילו לספק אחד. כאשר הסתיימה מכירת השחורה, זו שהספקים לא לקחו בחורה, נסגרה החנות. התברר כי החברה שבשמה פעל כהן נמחקה מהרישומים אבל רשם־החברה לפני כמה שנים. היתה זו חברה שהוא רשם בעבר, במילים אחרות, לפני כמה חודשים הציג כהן את עצמו כמנהל חברה שאינה קיימת כלל. גם זו עבירה פלילית. בהזדמנויות שונות הוא הציג עצמו כבעל חברת עורך תעשיות בע"מ (1974) ועורך שיווק וניהול. גם חברות אלה נמחקו בעבר, משום שלא היו פליליות. כתובת מגוריו של כהן היא ברחוב מודיעין 263 ברמת־גן. עתה מתגוררת שם אשתו, מלי,